

Giới thiệu Cho Ai Sánh Cùng Trời Đất

Truyện Cho Ai Sánh Cùng Trời Đất của tác giả Mộc Thanh Vũ là một câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Trong những năm tháng của tuổi trẻ, ai hứa với ai sẽ sánh cùng trời đất?

Giữa chốn hồng trần mênh mông, ai là định mệnh của ai? Đối với Hàn Nặc, cuối cùng là: Yêu nhưng không thể, hận lại không xong. Đối với Ôn Hành Viễn, rốt cuộc là: Đã yêu, không có lối thoát. Là ai nói, con tim vỡ vụn này không thể lành lại? Là ai nói, không có tình yêu sánh cùng trời đất?

Bạn đang đọc truyện *Cho Ai Sánh Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian

Trải dài từ cuối tuổi thơ ấu đến tuổi thất tuần, ở một trang nào đó trong cuốn sổ hồi ức, nếu như bạn đã khóc, thì đó nhất định là đoạn kí ức sâu đậm nhất, là trải nghiệm đau đớn nhất. Người từng quyến luyến không quên, kí ức những tương sẽ trân quý cất giấu một đời, cuối cùng đều bị thời gian vùi lấp.

Hãy cho thời gian thêm chút thời gian

Ánh chiều tà chiếu xuống cỏ trắng trang nhã, những con ngõ ngoằn ngoèo, những ngôi nhà cổ xưa, mang theo vẻ đẹp tĩnh lặng trong cảnh chiều hôm mông lung. Kiến trúc nhìn có vẻ cũ kỹ đã kinh qua thử thách của năm tháng gió mưa, ngoài nét tang thương, ngoài nét tang thương, còn đượm đầy vẻ diễm đam của phong vị cổ xưa. Kề sông tựa núi, được núi xanh bao bọc, nơi đây mang dáng vẻ của thành phố núi, lại có phong vị của miền sông nước, là chốn bồng lai tiên cảnh giữa đời thực, làm cho người ta lưu luyến quên đường về.

Si Nhan thích cỏ trắng, nhất là những con đường cùng những cơn mưa. Chẳng nhớ là bắt đầu từ bao giờ, vào mỗi ngày mưa, cô luôn thích xỏ dép xăng-đan, giẫm chân lên con đường đã được nước mưa gột sạch trơn bóng. Cảm giác một mình bước trong con ngõ hẻm khiến cô thấy lòng bình yên và khoan khoái lạ thường.

Tiếng nước chảy róc rách, cơn mưa nhỏ rả rích - nếu như bớt đi tiếng chuông điện thoại khiến tâm tình hỗn loạn thì có lẽ sẽ hoàn mỹ.

Nhìn cái tên quen thuộc nhấp nháy trên màn hình điện thoại, Si Nhan hơi chau mày. Thế nhưng, ngón tay cô vẫn trượt xuống phím nhận cuộc gọi.

Giọng đàn ông trầm thấp vừa đủ từ điện thoại truyền đến, có pha lẫn bức bối, “Em đang ở đâu vậy?”

Là Ôn Hành Viễn.

Si Nhan nhìn đồng hồ đeo tay theo thói quen, “Còn chưa đến giờ đi làm mà, ông chủ điều tra tiến độ làm việc ạ?”

Ông chủ? Ôn Hành Viễn có vẻ đang cười, “Không sai, xem em có ăn bơ làm biếng không hay không?”, có vẻ đã nghe thấy âm thanh bên cô, anh vội hỏi, “Em đang ở ngoài à?”

Cái anh nhận được là câu trả lời nhẹ nhàng bằng giọng của Si Nhan, “Em đang đi ngang qua phố Tứ Phương”. Cô chưa nói dứt câu, anh đã nghe cô than nhẹ một tiếng, “Ôi...”, sau đó có tiếng xin lỗi truyền đến rõ rệt, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi giẫm vào chân cô rồi?”.

Ông Hành Viễn ân cần hỏi, “Em sao vậy?”.

Si Nhan lùi hai bước, đáp lại người vừa xin lỗi trước, “Không sao đâu, mọi người cứ tiếp tục đi”, cô vội vàng rời khỏi đám đông huyền ảo, rồi mới trả lời Ôn Hành Viễn, “Không đi đường thẳng, chặn đường người ta nên bị đụng”.

“Em không sao chứ?”

“Anh tưởng em là thủy tinh à, đụng một cái là vỡ chắc? Yên tâm đi, dè dặt lại!”

Dè dặt? Đúng là vô tư đến cực điểm. Ôn Hành Viễn khẽ giấu tiếng thở dài, đi vào chủ đề chính. “Tôi qua em đi đâu thế? Gọi đến nhà không có ai nghe máy, bên quán bar thì nói em không đến đó, đi động còn tắt máy nữa. Chơi trò mất tích đây hả?”

Si Nhan đã quen với việc anh theo dõi lịch trình của cô như một bà quản gia điển hình, nhưng giọng điệu vẫn khó nén vẻ mất kiên nhẫn, “Tôi qua em tặng ca ở công ty để làm đề án, điện thoại hết pin. Em đã báo với Từ Lương, anh ấy không nói cho anh biết sao?”.

Ôn Hành Viễn trả lời nửa thật nửa giả, “Cậu ta chỉ nói có lẽ em đi tìm tình yêu rồi thôi”.

Si Nhan tranh cãi, “Sao anh ấy không nói em đi tìm tình một đêm chứ!”

Giọng điệu của Ôn Hành Viễn bỗng trở nên nghiêm khắc, “Em dám!”.

Si Nhan phá lên cười, “Sao lại không dám, em đang sống giữa thành phố tình yêu đấy, không xảy ra chút chuyện gì đó thì thật quá có lỗi với bản thân”.

Ôn Hành Viễn cười nhẹ một tiếng, “Em đối xử với bản thân tốt thật đấy”.

Anh trêu chọc vài câu trên trời dưới biển, Si Nhan hỏi, “Anh gọi điện không phải chỉ là để tán gẫu đấy chứ? Có gì sai bảo, xin chỉ thị”.

“Không có chuyện gì gấp gáp cả, chỉ là tiến hành quản lý từ xa đối với em, nhân tiện quan tâm đời sống riêng tư của nhân viên một chút thôi.”

“Nếu đã như vậy khi nào về em sẽ nộp lên sếp một báo cáo bằng văn bản nhé, năm nghìn chữ trình bày tỉ mỉ. Sếp xem qua thái độ của em đã đủ nghiêm túc chưa ạ?”

Ôn Hành Viễn bắt đầu dĩ, “Xét qua thì thái độ của em quả thật không tồi, nhưng suy nghĩ tỉ mỉ, sao em nói như thể anh đang quấy rầy em vậy nhỉ? Mau nói cho anh biết rằng đây là ảo giác đi!”

Si Nhan rất muốn nói với anh rằng: Cảm giác của anh là đúng. Nhưng cô dần lòng, lúc mở lời giọng điệu dịu hiền hơn nhiều, “Em đang thay anh tiết kiệm tiền điện thoại, tránh cho anh lúc nhìn thấy hóa đơn thanh toán mới tá hỏa phát hiện ra rằng lời nói nhầm vô cùng đắt đỏ. Alo, anh có đang nghe thấy em nói gì không vậy? Ày, sao lại không có tín hiệu nữa rồi?”.

Rõ ràng nghe thấy bên kia nói “Đừng alo nữa, anh nghe thấy”, cô vẫn đơn phương kết thúc cuộc gọi, sau đó tắt máy, tưởng tượng ra cảnh Ôn Hành Viễn lại một lần nữa gọi đến nhưng gọi không được, bước chân cô nhẹ nhàng, thoải mái hơn hẳn.

Chọc giận Ôn Hành Viễn, ai thành thạo bằng Si Nhan?

Mười phút sau, Si Nhan xuất hiện tại một quán bar có tên “Thời Khắc Dịu Dàng”.

Đỗ Linh hỏi, “Sao hôm nay em đến sớm thế?”

Si Nhan cong môi cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Sợ đến muộn bị trừ gấp đôi tiền thưởng chứ sao!”

Thấy cô cười vẻ mặt không hề ác ý, Đỗ Linh hơi sần giọng, “Không nghiêm túc gì hết!”.

Trương Tử Lương đang pha chế rượu trước quầy bar nói chen vào, “Tối qua Hành Viễn gọi điện tìm em đấy!”.

Si Nhan chau đôi mày thanh tú, “Em biết, vừa rồi anh ấy còn đang tiến hành định vị theo dõi em nữa cơ, anh không nói với anh ấy là em tang ca à?”.

“Tối qua động khách, bận túi bụi không có thời gian rảnh, không biết em nhắn tin đến.”

“Thảo nào! Si Nhan ử oải nói một câu, “Anh ấy có nói có chuyện gì không ạ?”.

“Có chuyện gì cậu ta cũng không nói với anh đâu”, Trương Tử Lương mỉm cười nói, “Em mới là nữ chính trong cuộc đời cậu ta”.

Đỗ Linh hòa theo, “Không sai. Chúng tôi chỉ là khách qua đường thôi”.

“Thật ả ý làm sao. Hai vị ở bên nhau quả nhiên không tồi, vừa khéo phá hoại lẫn nhau”, Si Nhan lấy một chọi hai, thấy Đỗ Linh xoắn tay áo muốn xử lý cô, bèn giả bộ muốn chạy, “Lỡ miệng lỡ miệng, ý của em là, hai người ở bên nhau quả thật xứng đôi vừa lứa, tạo phúc cho xã hội!”.

“Nói hươu nói vượn”, Đỗ Linh nhanh tay nhanh mắt túm cô về, “Phạt em, đi chuyển cái ghế dài bên kia của sổ giúp chị”.

“Chuyển tới đâu thế? Ở đó không phải có một bộ bàn ghế rồi sao?”, song cô vẫn không hề trốn tránh lao động, dứt lời đã cùng Đỗ Linh đi đến bên cửa sổ, xắn tay làm việc, đáng vẻ vô cùng mạnh mẽ dứt khoát.

Đỗ Linh giải thích, “Tối nào cũng đông nghịt khách, Tử Lương đặt thêm vài bộ bàn ghế mới để có thêm chỗ ngồi”.

“Quán này chúng ta đổi tên thành “Đào đào hoa” cho rồi!”.

“Ý gì vậy?”

Si Nhan cong mày, “Mời gọi đào hoa tới, làm ăn mới phát đạt chứ sao!”.

Đỗ Linh chọc cô, “Chỉ sợ em mời gọi đào hoa tới, có người đứng ngồi không yên thôi!”.

Lần nào cũng xuyên tạc ý của cô, Si Nhan giả ngốc, “Em không hiểu chị nói gì cả. Trái Đất thật quá nguy hiểm, em vẫn nên quay về sao Hỏa thì hơn”, không đợi Đỗ Linh lên tiếng, cô bèn đi sang gian phòng bên cạnh.

Đỗ Linh nhìn bóng lưng Si Nhan, lắc đầu, “Em sắp biến thành bà bác trong tổ dân phố đến nơi rồi, sao cô ấy vẫn ngốc nghếch như thế nhỉ? Hành Viễn khổ rồi, lại thích cô nàng già bộ thế này!”.

TRương Tử Lương an ủi, trong lòng Hành Viễn ắt hẳn cũng rõ, chúng ta đừng nhọc lòng nữa, tránh gây thêm phiền phức cho cậu ấy. Suy cho cùng, chuyện tình cảm, người ngoài không nên nhúng tay vào”.

Đỗ Linh không vừa lòng, “Không phải là nhúng tay vào, lửa đã đòi bỏ thêm rom thôi. Tâm tư Hành Viễn ai không nhìn ra chứ? Người an hem như anh không trọng nghĩa gì hết, không giúp người ta một phen!”

Lại giận cá chém thớt nữa rồi! Trương Tử Lương gãi gãi qua đầu ngắn, trưng ra vẻ mặt vô tội, “Anh có khoanh tay đứng nhìn đâu chứ! Máu chó là hoàng đế chưa vội, anh sốt sáng cũng vô dụng”.

“Anh chính là người no không biết kẻ đói.”

Chuyện gì thế này? Trương Tử Lương không có lời nào để chống đỡ.

Bóng đêm phá tan đi sự yên tĩnh, khi mảnh trăng sáng ngời tít trên cao nhìn xuống Trái Đất, thành cổ đã trở nên sôi động hơn nhiều. Bầu không khí rộn rã nhanh chóng lan tỏa, tựa hồ tất thấy mọi người, cho dù là một hạt bụi gieo gió thổi tới cũng không cam chịu cô đơn mà bắt đầu sôi sục.

Nhìn con đường dẫn đến quán bar dần trở nên náo nhiệt, nghe tiếng nói mang theo men say của những vị khách trên tầng hai, nghe giọng ậm ờ không rõ hét lên câu ca “có bao nhiêu cuộc tình có thể đến xằng bậy” (1) bị xuyên tạc, Si Nhan không nhịn nổi mà bật cười thành tiếng.

(1) Xuyên tạc từ một câu hát trong bài hát cùng tên “Có bao nhiêu yêu thương có thể quay về”.

Thấy một tốp khách bước vào, cô cất bước chân nhẹ nhàng tiến đến chào đón, “Chào mừng quý khách đến với Thời Khắc Dịu Dàng, xin mời quý khách đi lối này ạ”. Trên khuôn mặt không trang điểm của cô được ý cười ấm áp, nụ cười ấy không có chút miễn cưỡng lấy lệ, vừa chân thành vừa cởi mở. Đúng như Ôn Hành Viễn đã nói: Nụ cười của Si Nhan xuất phát từ đáy lòng, bởi vì thích cái tĩnh và động của thành cổ, thích cảm giác bận rộn, cho nên cô sẵn lòng phơi bày một mặt tươi đẹp cho các vị khách phương xa tới, cũng chính là để an ủi chính bản thân mình - người tha phương nơi đất khách.

“Nhan Nhan, anh Trương bảo em nghe điện thoại”, tiếng cười nói trong quán bar vô cùng ồn ào, cô nàng đứng quầy phải gào lên với Si Nhan.

“Em tới ngay đây” Si Nhan quay đầu đáp một câu, đưa thực đơn của khách cho quầy bar rồi đi tới phòng bên cạnh.

Cầm ống nghe lên, Si Nhan bỗng nhớ đến chuyện gì đó, thấp giọng hỏi Trương Tử Lương, “Ai đấy, nếu là anh ấy thì nói em đang bận”.

Kết quả, Trương Tử Lương lại lon tiếng trả lời cô, “Không phải là Hành Viễn”.

Si Nhan ý thức được mình đã bị bán đứng, chấp nhận khó khăn tiến về phía trước nhận điện thoại, “Ông chủ”.

Ôn Hành Viễn chất vấn, “cái gì mà không phải là anh hả?”.

Si Nhan cười hi hi, nghĩ cách lừa bịp để vượt qua giai đoạn khó khăn, “Anh nghe nhầm rồi”.

Ôn Hành Viễn lại chẳng buồn so đo chuyện này với cô, “Lại ngắt điện thoại của anh, là lần thứ mấy rồi hả?”.

Si Nhan hơi chột dạ, “Ai ngắt chứ, điện thoại của em mất tín hiệu mà”.

“Mất tín hiệu nhiều đến nỗi không đếm xuê rồi, trong lòng em biết rõ mà.”

Si Nhan làm trò chọc cười, “Anh biết đấy, môn Toán của em do thầy Thê Dục dạy mà, xin hãy thứ lỗi”.

Ôn Hành Viễn không chút khách khí đã kích lại, “Đừng si nhục thầy giáo Thê Dục nữa, theo anh thấy thì em vốn không học Toán”.

Có cần phải thất đức như vậy không ! một lần nữa lãnh giáo được sự sắc bén của ông chủ Ôn, Si Nhan tức giận đến độ nghiêng rang kèn kẹt, “Trong lúc nói chuyện không được kẹp súng mang gậy, sẽ làm tổn hại đến khí chất của Tổng Giám đốc Ôn đấy ạ!”.

Với vai trò là ông chủ lớn thực sự của quán bar , Tổng Giám đốc Ôn vô cùng lưu tâm “hừ” một tiếng, “Tổng Giám đốc luôn bị người ta ngắt máy thì có”.

Cảm thấy bản thân có phần quá đáng , Si Nhan nhận lỗi, “Thôi được rồi, được rồi mà, em xin lỗi còn chưa được sao, sếp đại nhân đại lượng đừng so đo đừng tính toán với đàn bà con gái chúng em nữa, có được không ạ?”.

Ôn Hành Viễn thuận theo nói luôn, “Nếu như em thực lòng cảm thấy áy náy thì sau này ít tắt máy cho anh nhờ!”.

Si Nhan bĩu môi, không chịu hứa.

Ôn Hành Viễn lại khẳng khái đòi cô cam đoan, “Nghe thấy chưa?”.

So về độ quật cường, Si Nhan tự nhận mình không phải là đối thủ của anh, bắt đắc dĩ nói, “Nghe thấy rồi, thưa cha”.

Cha Ôn bị chọc tức đến mức bật cười, “Suốt ngày nói bậy bạ”.

Bầu không khí lắng dịu hơn, Si Nhan nói chuyện nghiêm chỉnh, “Tuần sau em về thành phố A”.

“Về nhà?”, Ôn Hành Viễn tưởng bản thân nghe nhầm, “Sao đột nhiên em lại muốn quay về thế? Si Hạ có việc gì sao?”.

“Không có, là Quý Nhã Ngưng kết hôn, em về làm phù dâu.” Nói đến đây, trong lòng Si Nhan dấy lên cảm giác sợ hãi. Cô vẫn nhớ như in, năm đó rời đi, cô từng hạ quyết tâm không bao giờ quay về nơi ấy nữa, không bao giờ gặp lại người kia nữa. Nhưng thành phố nhỏ như thế, muốn lảng tránh một người hay một vài tin tức cũng không hề dễ dàng. Thế nhưng, dù sao thì nơi ấy còn có người thân của cô, cho dù cô chưa có sự chuẩn bị tốt thì cũng nên quay về.

Vì một người mà phải tha phương nơi đất khách quê người, cô thật nhu nhược biết bao.

Ba năm, tuy rằng Si Nhan chưa chín chắn đến độ có thể mỉm cười đối mặt với người mình ghét, nhưng ít nhiều vẫn có tiến bộ.

So với những rối rắm, ngổn ngang trong thoáng chốc của cô, Ôn Hành Viễn cũng có rất nhiều nỗi băn khoăn nhưng không nói ra, anh chỉ hỏi, “Quý Nhã Ngưng? Bạn thân của em ấy hả?”.

Si Nhan được kéo về thực tại, cô khẽ cười, nói, “Chính là cô ấy, em đã từng kể với anh rồi đó. Một người phụ nữ sắp tiến vào tòa thành”.

Ôn Hành Viễn trầm lặng trong giây lát, lúc mở miệng nói tiếp, anh đề cập đến chủ đề cấm kỵ đối với Si Nhan, “em không còn nhỏ nữa, định đến bao giờ mới lấy chồng hả?”

Giọng điệu của anh bỗng nhiên trở nên nghiêm túc mà dịu dàng, hoàn toàn khác với sự sắc bén cay nghiệt thường ngày, chỉ là Si Nhan không để ý đến sự thay đổi rất nhỏ trong cảm xúc của anh, cô trả lời hững hờ, “Người cô đơn và thanh cao như em đây, người bignh thường không thể chịu đựng nổi, nên em không làm tổn hại người ta nữa. Đừng chỉ nói em như thế, anh còn lớn hơn em, anh nên cân nhắc chuyện này đi. Sao nào, có cần em tư vấn giúp anh không?”.

Ôn Hành Viễn cười, “Chẳng mấy khi em có lòng lo lắng cho anh như thế!”.

Rõ ràng là anh đang cười, nhưng không hiểu sao, bầu không khí bỗng trở nên lạnh lẽo. Si Nhan không biết phải tiếp lời anh như thế nào. Chỉ đến khi cô ho vài tiếng vì bị cả, Ôn Hành Viễn ở đầu dây bên kia mới trở về trạng thái bình thường, “Quay về một chuyến cũng tốt, Si Hạ rất nhớ em. Bao giờ em về?”.

“Em được nghỉ một tháng.”

Dài thật. Lần đầu tiên anh cảm thấy kỳ nghỉ dài khiến người ta không vui thế này, Ôn Hành Viễn thờ dãi hỏi, “Đã đặt vé chưa? Về ngày nào thế?”.

“Ngày kia.”

Ôn Hành Viễn nghe vậy bèn ổn định lại cảm xúc, “Đề Từ Lương đưa em đến sân bay, về đến nhà nhớ báo cho anh, còn nữa...”, anh chỉ nói tới đây, cuối cùng dặn dò, “Đừng tắt máy như thế”.

Si Nhan chê anh lải nhải, “Em biết rồi, anh bắt đầu giống cha em rồi đấy!”.

Anh không giáo huấn cô vài câu như thường ngày, ngược lại còn nói, “Thôi cứ vậy đi, anh cúp máy đây”.

Si Nhan gọi giật anh lại, “Ôn Hành Viễn!”.

“Hử?”

Cô lại lí nhí, “Thôi bỏ đi, cũng không có chuyện gì cả”.

“Có chuyện gì em cứ nói, cứ nửa úp nửa mở”, giọng anh cứng ngắt, nhưng trong lòng lại thầm mong chờ điều gì đó.

“Nghe Từ Lương nói ngày nào anh cũng bận rộn tới khuya, em muốn nói anh đừng để mình mệt quá, thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu”, Si Nhan nói một mạch, dứt lời bèn cúp điện thoại luôn.

Thành phố G cách đó nghìn dặm, có người đứng trước khung cửa sổ hồi lâu.

1.1

Trải dài từ cuối tuổi thơ ấu đến tuổi thất tuần, ở một trang nào đó trong cuốn sổ hồi ức, nếu như bạn đã khóc, thì đó nhất định là đoạn kí ức sâu đậm nhất, là trải nghiệm đau đớn nhất. Người từng quyến luyến không quên, kí ức những tương sẽ trân quý cất giấu một đời, cuối cùng đều bị thời gian vùi lấp.

Hãy cho thời gian thêm chút thời gian

Ánh chiều tà chiếu xuống cỏ trần trang nhã, những con ngõ ngoằn ngoèo, những ngôi nhà cổ xưa, mang theo vẻ đẹp tĩnh lặng trong cảnh chiều hôm

mộng lung. Kiến trúc nhìn có vẻ cũ kỹ đã kinh qua thử thách của năm tháng gió mưa, ngoài nét tang thương, ngoài nét tang thương, còn đượm đầy vẻ diêm dăm của phong vị cổ xưa. Kề sông tựa núi, được núi xanh bao bọc, nơi đây mang dáng vẻ của thành phố núi, lại có phong vị của miền sông nước, là chốn bồng lai tiên cảnh giữa đời thực, làm cho người ta lưu luyến quên đường về.

Si Nhan thích cổ trấn, nhất là những con đường cùng những con mưa. Chẳng nhớ là bắt đầu từ bao giờ, vào mỗi ngày mưa, cô luôn thích xỏ dép xăng-đan, giẫm chân lên con đường đá được nước mưa gột sạch trơn bóng. Cảm giác một mình bước trong con ngõ hẻm khiến cô thấy lòng bình yên và khoan khoái lạ thường.

Tiếng nước chảy róc rách, con mưa nhỏ rả rích - nếu như bốt đi tiếng chuông điện thoại khiến tâm tình hỗn loạn thì có lẽ sẽ hoàn mỹ.

Nhìn cái tên quen thuộc nhấp nháy trên màn hình điện thoại, Si Nhan hơi chau mày. Thế nhưng, ngón tay cô vẫn trượt xuống phím nhận cuộc gọi.

Giọng đàn ông trầm thấp vừa đủ từ điện thoại truyền đến, có pha lẫn bức bối, “Em đang ở đâu vậy?”

Là Ôn Hành Viễn.

Si Nhan nhìn đồng hồ đeo tay theo thói quen, “Còn chưa đến giờ đi làm mà, ông chủ điều tra tiến độ làm việc ạ?”

Ông chủ? Ôn Hành Viễn có vẻ đang cười, “Không sai, xem em có ăn bơ làm biếng không hay không?”, có vẻ đã nghe thấy âm thanh bên cô, anh vội hỏi, “Em đang ở ngoài à?”

Cái anh nhận được là câu trả lời nhẹ nhàng bằng quơ của Si Nhan, “Em đang đi ngang qua phố Tứ Phương“. Cô chưa nói dứt câu, anh đã nghe cô than nhẹ một tiếng, “Ồi...”, sau đó có tiếng xin lỗi truyền đến rõ rệt, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi giẫm vào chân cô rồi?”.

Ông Hành Viễn ân cần hỏi, “Em sao vậy?”.

Si Nhan lùi hai bước, đáp lại người vừa xin lỗi trước, “Không sao đâu, mọi người cứ tiếp tục đi”, cô vội vàng rời khỏi đám đông huyền ảo, rồi mới trả lời Ôn Hành Viễn, “Không đi đường thẳng, chặn đường người ta nên bị đụng”.

“Em không sao chứ?”

“Anh tưởng em là thủy tinh à, đụng một cái là vỡ chắc? Yên tâm đi, dèo dai lắm!”

Dèo dai? Đúng là vô tư đến cực điểm. Ôn Hành Viễn khẽ giấu tiếng thở dài, đi vào chủ đề chính. “Tối qua em đi đâu thế? Gọi đến nhà không có ai nghe máy, bên quán bar thì nói em không đến đó, đi động còn tắt máy nữa. Chơi trò mất tích đấy hả?”

Si Nhan đã quen với việc anh theo dõi lịch trình của cô như một bà quản gia điển hình, nhưng giọng điệu vẫn khó nén vẻ mất kiên nhẫn, “Tối qua em tặng ca ở công ty để làm đề án, điện thoại hết pin. Em đã báo với Từ Lương, anh ấy không nói cho anh biết sao?”.

Ôn Hành Viễn trả lời nửa thật nửa giả, “Cậu ta chỉ nói có lẽ em đi tìm tình yêu rồi thôi”.

Si Nhan tranh cãi, “Sao anh ấy không nói em đi tìm tình một đêm chứ!”

Giọng điệu của Ôn Hành Viễn bỗng trở nên nghiêm khắc, “Em dám!”.

Si Nhan phá lên cười, “Sao lại không dám, em đang sống giữa thành phố tình yêu đây, không xảy ra chút chuyện gì đó thì thật quá có lỗi với bản thân”.

Ôn Hành Viễn cười nhẹ một tiếng, “Em đối xử với bản thân tốt thật đấy”.

Anh trêu chọc vài câu trên trời dưới biển, Si Nhan hỏi, “Anh gọi điện không phải chỉ là để tán gẫu đấy chứ? Có gì sai bảo, xin chỉ thị”.

“Không có chuyện gì gấp gáp cả, chỉ là tiến hành quản lý từ xa đối với em, nhân tiện quan tâm đời sống riêng tư của nhân viên một chút thôi”.

“Nếu đã như vậy khi nào về em sẽ nộp lên sếp một báo cáo bằng văn bản nhé, năm nghìn chữ trình bày tỉ mỉ. Sếp xem qua thái độ của em đã đủ nghiêm túc chưa ạ?”

Ôn Hành Viễn bắt đắc dĩ, “xét qua thì thái độ của em quả thật không tồi, nhưng suy nghĩ tỉ mỉ, sao em nói như thể anh đang quấy rầy em vậy nhỉ? Mau nói cho anh biết rằng đây là ảo giác đi!”

Si Nhan rất muốn nói với anh rằng: Cảm giác của anh là đúng. Nhưng cô dần lòng, lúc mở lời giọng điệu dịu hiền hơn nhiều, “Em đang thay anh tiết kiệm tiền điện thoại, tránh cho anh lúc nhìn thấy hóa đơn thanh toán mới tá hỏa phát hiện ra rằng lời nói nhầm vô cùng đắt đỏ. Alo, anh có đang nghe thấy em nói gì không vậy? Ày, sao lại không có tín hiệu nữa rồi?”.

Rõ ràng nghe thấy bên kia nói “Đừng alo nữa, anh nghe thấy”, cô vẫn đơn phương kết thúc cuộc gọi, sau đó tắt máy, tưởng tượng ra cảnh Ôn Hành Viễn lại một lần nữa gọi đến nhưng gọi không được, bước chân cô nhẹ nhàng, thoải mái hơn hẳn.

Chọc giận Ôn Hành Viễn, ai thành thạo bằng Si Nhan?

Mười phút sau, Si Nhan xuất hiện tại một quán bar có tên “Thời Khắc Dịu Dàng”.

Đỗ Linh hỏi, “Sao hôm nay em đến sớm thế?”

Si Nhan cong môi cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Sợ đến muộn bị trừ gấp đôi tiền thưởng chứ sao!”

Thấy cô cười vẻ mặt không hề ác ý, Đỗ Linh hơi sần giong, “Không nghiêm túc gì hết!”

Trương Tử Lương đang pha chế rượu trước quầy bar nói chen vào, “Tôi qua Hành Viễn gọi điện tìm em đây!”

Si Nhan chau đôi mày thanh tú, “Em biết, vừa rồi anh ấy còn đang tiến hành định vị theo dõi em nữa cơ, anh không nói với anh ấy là em tang ca à?”

“Tôi qua động khách, bận túi bụi không có thời gian rảnh, không biết em nhắn tin đến.”

“Thảo nào! Si Nhan uể oải nói một câu, “Anh ấy có nói có chuyện gì không ạ?”

“Có chuyện gì cậu ta cũng không nói với anh đâu”, Trương Tử Lương mỉm cười nói, “Em mới là nữ chính trong cuộc đời cậu ta”.

Đỗ Linh hòa theo, “Không sai. Chúng tôi chỉ là khách qua đường thôi”.

“Thật ă ý làm sao. Hai vị ở bên nhau quả nhiên không tồi, vừa khéo phá hoại lẫn nhau”, Si Nhan lấy một chọi hai, thấy Đỗ Linh xoắn tay áo muốn xử lý cô, bèn giả bộ muốn chạy, “Lỡ miệng lỡ miệng, ý của em là, hai người ở bên nhau quả thật xứng đôi vừa lứa, tạo phúc cho xã hội!”

“Nói hươu nói vượn”, Đỗ Linh nhanh tay nhanh mắt túm cô về, “Phạt em, đi chuyển cái ghế dài bên kia của sổ giúp chị”.

“Chuyển tới đâu thế? Ở đó không phải có một bộ bàn ghế rồi sao?”, song cô vẫn không hề trốn tránh lao động, dứt lời đã cùng Đỗ Linh đi đến bên cửa sổ, xắn tay làm việc, đáng vẻ vô cùng mạnh mẽ dứt khoát.

Đỗ Linh giải thích, “Tôi nào cũng đông nghịt khách, Tử Lương đặt thêm vài bộ bàn ghế mới để có thêm chỗ ngồi”.

“Quán này chúng ta đổi tên thành “Đào đào hoa” cho rồi!”

“Ý gì vậy?”

Si Nhan cong mày, “Mời gọi đào hoa tới, làm ăn mới phát đạt chứ sao!”

Đỗ Linh chọc cô, “Chỉ sợ em mời gọi đào hoa tới, có người đứng ngồi không yên thôi!”

Lần nào cũng xuyên tạc ý của cô, Si Nhan giả ngốc, “Em không hiểu chị nói gì cả. Trái Đất thật quá nguy hiểm, em vẫn nên quay về sao Hỏa thì hơn”, không đợi Đỗ Linh lên tiếng, cô bèn đi sang gian phòng bên cạnh.

Đỗ Linh nhìn bóng lưng Si Nhan, lắc đầu, “Em sắp biến thành bà bác trong tổ dân phố đến nơi rồi, sao cô ấy vẫn ngốc nghếch như thế nhỉ? Hành Viễn khổ rồi, lại thích cô nàng giỏi giả bộ thế này!”

Trương Tử Lương an ủi, trong lòng Hành Viễn ắt hẳn cũng rõ, chúng ta đừng nhọc lòng nữa, tránh gây thêm phiền phức cho cậu ấy. Suy cho cùng, chuyện tình cảm, người ngoài không nên nhúng tay vào”.

Đỗ Linh không vừa lòng, “Không phải là nhúng tay vào, lửa đã đôi bỏ thêm rom thôi. Tâm tư Hành Viễn ai không nhìn ra chứ? Người an hem như anh không tượng nghĩa gì hết, không giúp người ta một phen!”

Lại giận cá chém thớt nữa rồi! Trương Tử Lương gãi gãi qua đầu ngắn, trưng ra vẻ mặt vô tội, “Anh có khoanh tay đứng nhìn đâu chứ! Máu chó là hoàng đế chưa vội, anh sốt sáng cũng vô dụng”.

“Anh chính là người no không biết kẻ đói.”

Chuyện gì thế này? Trương Tử Lương không có lời nào để chống đỡ.

Bóng đem phá tan đi sự yên tĩnh, khi mảnh trăng sáng ngời tít trên cao nhìn xuống Trái Đất, thành cô đã trở nên sôi động hơn nhiều. Bầu không khí rộn rã nhanh chóng lan tỏa, tựa hồ tất thấy mọi người, cho dù là một hạt bụi gieo gió thổi tới cũng không cam chịu cô đơn mà bắt đầu sôi sục.

Nhìn con đường dẫn đến quán bar dần trở nên náo nhiệt, nghe tiếng nói mang theo men say của những vị khách trên tầng hai, nghe giọng ậm ờ không rõ hết lên câu ca “có bao nhiêu cuộc tình có thể đến xằng bậy” (1) bị xuyên tạc, Si Nhan không nhịn nổi mà bật cười thành tiếng.

(1) Xuyên tạc từ một câu hát trong bài hát cùng tên “Có bao nhiêu yêu thương có thể quay về”.

Thấy một tốp khách bước vào, cô cất bước chân nhẹ nhàng tiến đến chào đón, “Chào mừng quý khách đến với Thời Khắc Dịu Dàng, xin mời quý khách đi lối này ạ”. Trên khuôn mặt không trang điểm của cô đượm ý cười ấm áp, nụ cười ấy không có chút miễn cưỡng lấy lệ, vừa chân thành vừa cởi mở. Đúng như Ôn Hành Viễn đã nói: Nụ cười của Si Nhan xuất phát từ đáy lòng, bởi vì thích cái tĩnh và động của thành cô, thích cảm giác bận rộn, cho nên

cô sẵn lòng phơi bày một mặt tươi đẹp cho các vị khách phương xa tới, cũng chính là để an ủi chính bản thân mình - người tha phương nơi đất khách.

“Nhan Nhan, anh Trương bảo em nghe điện thoại”, tiếng cười nói trong quán bar vô cùng ồn ào, cô nàng đứng quầy phải gào lên với Si Nhan.

“Em tới ngay đây” Si Nhan quay đầu đáp một câu, đưa thực đơn của khách cho quầy bar rồi đi tới phòng bên cạnh.

Cầm ống nghe lên, Si Nhan bỗng nhớ đến chuyện gì đó, thấp giọng hỏi Trương Từ Lương, “Ai đấy, nếu là anh ấy thì nói em đang bận”.

Kết quả, Trương Từ Lương lại lon tiếng trả lời cô, “Không phải là Hành Viễn”.

Si Nhan ý thức được mình đã bị bán đứng, chấp nhận khó khăn tiến về phía trước nhận điện thoại, “Ông chủ”.

Ôn Hành Viễn chất vấn, “cái gì mà không phải là anh hả?”.

Si Nhan cười hi hi, nghĩ cách lừa bịp để vượt qua giai đoạn khó khăn, “Anh nghe nhầm rồi”.

Ôn Hành Viễn lại chẳng buồn so đo chuyện này với cô, “Lại ngắt điện thoại của anh, là lần thứ mấy rồi hả?”.

Si Nhan hơi chột dạ, “Ai ngắt chứ, điện thoại của em mất tín hiệu mà”.

“Mất tín hiệu nhiều đến nỗi không đếm xuê rồi, trong lòng em biết rõ mà.”

Si Nhan làm trò chọc cười, “Anh biết đấy, môn Toán của em do thầy Thế Dục dạy mà, xin hãy thứ lỗi”.

Ôn Hành Viễn không chút khách khí đã kích lại, “Đừng si nhục thầy giáo Thế Dục nữa, theo anh thấy thì em vốn không học Toán”.

Có cần phải thất đức như vậy không ! một lần nữa lãnh giáo được sự sắc bén của ông chủ Ôn, Si Nhan tức giận đến độ nghiêng rang kèn kẹt, “Trong lúc nói chuyện không được kẹp súng mang gây, sẽ làm tổn hại đến khí chất của Tổng Giám đốc Ôn đấy ạ!”.

Với vai trò là ông chủ lớn thực sự của quán bar , Tổng Giám đốc Ôn vô cùng lưu tâm “hừ” một tiếng, “Tổng Giám đốc luôn bị người ta ngắt máy thì có”.

Cảm thấy bản thân có phần quá đáng , Si Nhan nhận lỗi, “Thôi được rồi, được rồi mà, em xin lỗi còn chưa được sao, sếp đại nhân đại lượng đừng so đo dùng tính toán với đàn bà con gái chúng em nữa, có được không ạ?”.

Ôn Hành Viễn thuận theo nói luôn, “Nếu như em thực lòng cảm thấy áy náy thì sau này ít tắt máy cho anh nhờ!”.

Si Nhan bĩu môi, không chịu hứa.

Ôn Hành Viễn lại khẳng khái đòi cô cam đoan, “Nghe thấy chưa?”.

So về độ quật cường, Si Nhan tự nhận mình không phải là đối thủ của anh, bắt đắc dĩ nói, “Nghe thấy rồi, thưa cha”.

Cha Ôn bị chọc tức đến mức bật cười, “Suốt ngày nói bậy bạ”.

Bầu không khí lắng dịu hơn, Si Nhan nói chuyện nghiêm chỉnh, “Tuần sau em về thành phố A”.

“Về nhà?”, Ôn Hành Viễn tưởng bản thân nghe nhầm, “Sao đột nhiên em lại muốn quay về thế? Si Hạ có việc gì sao?”.

“Không có, là Quý Nhà Ngưng kết hôn, em về làm phù dâu.” Nói đến đây, trong lòng Si Nhan dấy lên cảm giác sợ hãi. Cô vẫn nhớ như in, năm đó rời đi, cô từng hạ quyết tâm không bao giờ quay về nơi ấy nữa, không bao giờ gặp lại người kia nữa. Nhưng thành phố nhỏ như thế, muốn lảng tránh một người hay một vài tin tức cũng không hề dễ dàng. Thế nhưng, dù sao thì nơi ấy còn có người thân của cô, cho dù cô chưa có sự chuẩn bị tốt thì cũng nên quay về.

Vì một người mà phải tha phương nơi đất khách quê người, cô thật nhu nhược biết bao.

Ba năm, tuy rằng Si Nhan chưa chín chắn đến độ có thể mỉm cười đối mặt với người mình ghét, nhưng ít nhiều vẫn có tiến bộ.

So với những rối rắm, ngổn ngang trong thoáng chốc của cô, Ôn Hành Viễn cũng có rất nhiều nỗi băn khoăn nhưng không nói ra, anh chỉ hỏi, “Quý Nhà Ngưng? Bạn thân của em ấy hả?”.

Si Nhan được kéo về thực tại, cô khẽ cười, nói, “Chính là cô ấy, em đã từng kể với anh rồi đó. Một người phụ nữ sắp tiến vào tòa thành”.

Ôn Hành Viễn trầm lặng trong giây lát, lúc mở miệng nói tiếp, anh đề cập đến chủ đề cấm kỵ đối với Si Nhan, “em không còn nhỏ nữa, định đến bao giờ mới lấy chồng hả?”

Giọng điệu của anh bỗng nhiên trở nên nghiêm túc mà dịu dàng, hoàn toàn khác với sự sắc bén cay nghiệt thường ngày, chỉ là Si Nhan không để ý đến sự thay đổi rất nhỏ trong cảm xúc của anh, cô trả lời hững hờ, “Người cô đơn và thanh cao như em đấy, người bignh thường không thể chịu đựng nổi, nên

em không làm tổn hại người ta nữa. Đừng chỉ nói em như thế, anh còn lớn hơn em, anh nên cân nhắc chuyện này đi. Sao nào, có cần em tư vấn giúp anh không?”.

Ôn Hành Viễn cười, “Chẳng mấy khi em có lòng lo lắng cho anh như thế!”.

Rõ ràng là anh đang cười, nhưng không hiểu sao, bầu không khí bỗng trở nên lạnh lẽo. Si Nhan không biết phải tiếp lời anh như thế nào. Chỉ đến khi cô ho vài tiếng vì bị cả, Ôn Hành Viễn ở đầu dãy bên kia mới trở về trạng thái bình thường, “Quay về một chuyến cũng tốt, Si Hạ rất nhớ em. Bao giờ em về?”.

“Em được nghỉ một tháng.”

Dài thật. Lần đầu tiên anh cảm thấy kỳ nghỉ dài khiến người ta không vui thế này, Ôn Hành Viễn thở dài hỏi, “Đã đặt vé chưa? Về ngày nào thế?”.

“Ngày kia.”

Ôn Hành Viễn nghe vậy bèn ổn định lại cảm xúc, “Đề Từ Lương đưa em đến sân bay, về đến nhà nhớ báo cho anh, còn nữa...”, anh chỉ nói tới đây, cuối cùng dặn dò, “Đừng tắt máy như thế”.

Si Nhan chê anh lải nhải, “Em biết rồi, anh bắt đầu giống cha em rồi đấy!”.

Anh không giáo huấn cô vài câu như thường ngày, ngược lại còn nói, “Thôi cứ vậy đi, anh cúp máy đây”.

Si Nhan gọi giật anh lại, “Ôn Hành Viễn!”.

“Hử?”

Cô lại lí nhí, “Thôi bỏ đi, cũng không có chuyện gì cả”.

“Có chuyện gì em cứ nói, cứ nửa úp nửa mở”, giọng anh cứng ngắt, nhưng trong lòng lại thầm mong chờ điều gì đó.

“Nghe Từ Lương nói ngày nào anh cũng bận rộn tới khuya, em muốn nói anh đừng để mình mệt quá, thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu”, Si Nhan nói một mạch, dứt lời bèn cúp điện thoại luôn.

Thành phố G cách đó nghìn dặm, có người đứng trước khung cửa sổ hồi lâu.

[size=150] [b]1.4[/b]

Vào lúc Đường Nghị Phàm đến, Si Nhan và Quý Nhã Ngưng vừa khéo đi ra từ vườn trường.

Mười đàn ông mặc bộ đồ thoải mái màu nhạt, khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười nho nhỏ, bước lên trước ôm lấy Quý Nhã Ngưng, “Em đói chưa? Chúng ta đi ăn nhé?”.

Si Nhan mỉm cười cảm thấy vui mừng vì niềm hạnh phúc của Quý Nhã Ngưng.

Thế nhưng, thế giới rộng lớn lắm, thành phố nhỏ bé lắm, càng là người muốn tránh né thì càng dễ dàng gặp nhau. Si Nhan và Quý Nhã Ngưng mới gọi món, Đường Nghị Phàm đã nhìn thấy Hàn Nặc và Tạ Viễn Đằng trước mặt.

Ai nói cuộc sống không phải là bộ phim điện ảnh? Sự tình cờ không hẹn mà gặp có rất nhiều giữa đời thực.

Biết rõ quan hệ giữa Si Nhan và Hàn Nặc, song Đường Nghị Phàm không thể không chào hỏi một cách điềm nhiên như không có chuyện gì, “Có lòng theo tới đây giúp tôi thanh toán sao? Tổng Giám đốc Đường tôi đây vẫn có thể mời mời một bữa ăn”.

Hàn Nặc ở bên ngoài đã nhìn thấy xe của Đường Nghị Phàm, cho nên không cảm thấy kinh ngạc, “Vợ chưa cưới của cậu có mặt ở đây, sự ân cần này tôi không bày tỏ nữa”. Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Si Nhan, anh hỏi thẳng, “Lần này trở về, em còn đi nữa không?”

Tạ Viễn Đằng đứng bên cạnh Hàn Nặc nghe thấy sắc mặt bỗng cứng đờ, hiển nhiên không hề hay biết họ đã gặp nhau ngày hôm qua.

Quý Nhã Ngưng xong lên gây khó dễ, “Có liên quan gì đến anh sao, Luật sư Hàn...”.

Si Nhan nắm lấy tay Quý Nhã Ngưng, ý tứ ngăn cản rõ rệt, “Đương nhiên, bên đó còn có công việc”, sau đó nhìn về phía Tạ Viễn Đằng, “Nhiệm vụ mà Tổng công ty giao cho lớn như thế, muốn lười cũng không được, phải vậy không Giám đốc Tạ?”.

Tạ Viễn Đằng vội cân bằng lại cảm xúc, nở nụ cười hoàn toàn kín kẽ, “Cậu đâu giống người ăn bơ làm biếng”.

Si Nhan cũng cười, “Tôi sẽ coi đây là lời khen!”.

“Vốn dĩ là vậy.”

“Cảm ơn.”

Quý Nhã Ngưng không thể trơ mắt đứng nhìn, hoàn toàn không đếm xỉa sự gì đến phép lịch sự, tức giận nói với Đường Nghị Phàm, “Anh giục đồ ăn nhanh đi, chậm quá đi mất”.

Hàn Nặc đương nhiên hiểu Quý Nhã Ngưng đang hạ lệnh tiễn khách, “Tôi đã đặt chỗ ở tầng trên, chúng tôi lên đó trước đây”, lời là nói với Đường Nghị Phàm, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Si Nhan.

Si Nhan chỉ mỉm cười với Tạ Viễn Đằng, “Tạm biệt”.

Hàn Nặc nhìn cô một cái, quay người cùng với Tạ Viễn Đằng sóng vai rời đi.

Si Nhan không còn lòng dạ ăn uống, song không muốn vì vậy mà khiến Đường Nghị Phàm và Quý Nhã Ngưng mất vui, gắng gượng tiếp tục bữa tối này.

Đường Nghị Phàm vừa quan tâm đến Si Nhan vừa chu đáo gấp thức ăn cho Quý Nhã Ngưng, nhưng Nhã Ngưng không phải bướng bỉnh gạt đũa anh ra thì là không khách sao giấu đi. Sự đáp trả này khiến Đường Nghị Phàm lúng túng.

Si han không nhin nổi, cướp lấy đĩa của Quý Nhã Ngưng đẩy đến bên tay của Đường Nghị Phàm, “Đừng gây chuyện nữa, người ta đáng bị cậu bắt nạt sao?”.

Con tức giận trong người Quý Nhã Nguyên vẫn chưa thuyên giảm, “Thành thật? Anh ấy mà thành thật thì không phải là Đường Nghị Phàm rồi!”

Đường Nghị Phàm bất mãn, “Em nói gì vậy? Như thế anh là cáo già vậy!”

“Không khác biệt gì cho lắm!”

“Chưa từng thấy cậu nói không biết lý lẽ như vậy, giận người ta cái gì chứ hả?”, Si Nhan nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, cô không muốn cảm giác mất mát của mình sẽ ảnh hưởng đến bầu không khí, khẽ cất giọng trách cứ.

Quý Nhã Ngưng chưa nguôi giận, “Tôi không kìm nén được!”.

“Vậy thì chúng ta đừng kìm nén nữa, nào bà xã, có chuyện gì không vui cứ quăng hết cho anh đây”, Đường Nghị Phàm đùa giỡn đúng lúc, vừa nói vừa vỗ ngực một cách cường điệu, “Ông xã em khỏe lắm, không cần phải đắn đo lo ngại gì hết!”.

Quý Nhã Ngưng đỏ mặt, hơi sáng giọng, “Ai là bà xã của anh, ít phong tuwsc vị cho mình thôi!”.

Đương nhiên là em. Giấy chứng nhận kết hôn đã nhận cả rồi, anh chính là ông xã của em, có danh có phận được pháp luật thừa nhận hẳn hoi. Dám nói chú rể ngày kia không phải là anh đi, xem anh xử lý em thế nào!”.

Si Nhan phá cười, “Em thật muốn xem Tổng Giám đốc Đường sẽ xử lý thế nào”.

Đường Nghị Phàm day day lông mày, “Em vợ, không sợ xảy ra chuyện lớn phải không?”.

Nét mặt giả vờ tức giận của Đường Nghị Phàm khiến Si Nhan bỗng dưng nhớ đến Ôn Hành Viễn một cách khó hiểu, cô cười nói, “Cô em vợ này của anh nhiều tật xấu lắm, luôn chê bai chuyện quá nhỏ nhặt là một trong số đó. Và lại dù sao đi nữa thì đều là lấy lòng bảo bối nhà anh, làm lớn chuyện thì mới có thể bày tỏ được thành ý của anh chứ!”

Đường Nghị Phàm giỏi nhất là hạ mình, nghe vậy bèn ôm lấy vai Quý Nhã Ngưng, “Để làm vui lòng bảo bối nhà anh, cho dù bất anh phải quỳ trước đám đông cũng không thành vấn đề!”.

Quý Nhã Ngưng đưa tay đẩy anh ra, “Không biết xấu hổ!”

Những chuyện không vui do Hàn Nặc gây nên cứ như vậy mà qua đi, ba người cuối cùng cũng có thể cùng nhau ăn một bữa cơm. Dưới sự dẫn dắt của Đường Nghị Phàm, bầu không khí trở nên dễ chịu. Sau bữa ăn, Đường Nghị Phàm lái xe đưa Si Nhan về nhà, lúc xuống xe, vừa khéo, Ôn Hành Viễn gọi điện đến.

Si Nhan vừa đẩy cửa xe vừa nghe điện thoại, “Ôn Hành Viễn”, giọng điệu nhẹ nhàng, gần như đã quên buổi sáng vừa mới cãi nhau với người đó.

“À... em ăn tối chưa?”, cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cô một cách rõ ràng, Ôn Hành Viễn có hơi lấp bắp, vốn dĩ là lo lắng buổi sáng nhất thời kích động chọc giận đại tiểu thư nên đã chuẩn bị một tràng câu chữ, anh thu lại toàn bộ, suýt chút nữa là nội thương.

Si Nhan thẳng thắn, “Em là người có thể để bản thân bị đói bụng sao? Đồ ăn quê nhà vẫn là ngon nhất, em no căng đến độ không đi nổi nữa rồi!”.

Sự hấp dẫn của mỹ thực luôn luôn lớn hơn sự hấp dẫn của mỹ nam, Ôn Hành Viễn bất đắc dĩ chấp nhận sự thật này.

“Anh đợi một chút”, Si Nhan thấy Quý Nhã Ngưng cũng theo xuống xe, vội quay người nói, “Có muốn lên nhà ngồi chút không?”.

“Thôi không lên đâu, không về mẹ tớ lại gọi điện giục”, Quý Nhã Ngưng vẫy tay với cô, “Cậu lên nhà đi, đợi cậu vào nhà bật đèn thì bọn tớ đi”.

“Được rồi, ngày mai tớ đến thăm đi”, Si Nhan nhìn về phía Đường Nghị Phàm, “Vắt vả cho anh rồi, chú rể tiên sinh, tạm biệt”.

Đường Nghị Phàm nở nụ cười nho nhã.

Si Nhan bước vào khu chung cư, vừa lên tầng vừa nói chuyện với Ôn Hành Viễn, “Anh không nhìn thấy đâu, ông xã của Nhã Ngưng không phải là kiểu đẹp trai bình thường, còn rất hài hước nữa, quả thực là đạt điểm tuyệt đối!”.

Sao Ôn Hành Viễn có thể không nghe ra Si Nhan đang cố ý chọc tức mình? Anh giả vờ phi, giọng điệu có phần tự giễu, “VẬY sao? Thật không ngờ thời buổi này vẫn còn có người có thể ganh đua cao thấp với anh”.

“Anh có thể khiêm tốn một chút không vậy?”.

“Anh đã rất khiêm tốn rồi”, thấy cô “hừ” một tiếng, Ôn Hành Viễn đổi chủ đề, “Em đã gọi cho Si Hạ chưa?”.

“Em chưa, đợi xong lễ cưới của Nhã Ngưng em sẽ đến thẳng chỗ anh ấy. Dù sao thì mấy ngày này anh ấy cũng không có nhà, đến thành phố G họp rồi.” Vừa đi vừa nói chuyện, Si Nhan đã đến trước cửa nhà, cô cầm chìa khóa mở cửa, bật đèn trước, sau đó đến cạnh sổ vẫy tay với Quý Nhã Ngưng ở dưới nhà.

Đường Nghị Phàm ở dưới khởi động xe rồi đi.

Si Nhan nửa nằm trên sofa, nghe Ôn Hành Viễn khẽ thở dài trách cứ, “Em đã quay về rồi, còn không thông báo cho cậu ta yên tâm đi? Gọi một cuộc điện thoại lại khiến em mệt nhọc vậy, có cần anh gọi giúp không?”, trong lời nói có ẩn chứa sự cưng chiều không muốn người ta biết.

Si Nhan lại chê anh nhiều chuyện, “Anh ấy không biết em quay về, tưởng em đang ở thành cổ, có gì mà không an tâm chứ? Gọi sớm gọi muộn như nhau cả thôi!”.

Ôn Hành Viễn đã kích cô, “Em có gọi hay không cũng thế, cậu ta đã quen với sự vô tâm của em rồi”.

Si Nhan “hừ” một tiếng, “Anh có ý gì vậy hả, không muốn em thì lòng không yên hay sao? Có phải là lại không uống thuốc rồi không? Em nói cho anh biết, phải kiên trì điều trị đấy nhé!”.

Ôn Hành Viễn bị chọc tức đến bật cười, “Vậy thì em đừng vứt bỏ anh”.

Si Nhan cười mắng, “Thần kinh!”.

Rõ ràng là bị quở trách mà lòng Ôn Hành Viễn lại ảm áp, gương mặt đơng đầy ý cười, đưa mắt nhìn quanh căn phòng không có cô, anh trầm giọng hỏi, “Sau khi dự lễ cưới của Quý Nhã Ngưng xong, em có muốn ở nhà một thời gian không?”

“Có một tháng tiêu xài hoang phí mà, anh và anh trai em khỏi phải nói em không về nhà”, Si Nhan không hề hay biết anh đang ở thành cổ, lại hỏi, “Anh đang ở trong nước hả? Nếu có thời gian, em đến thành phố G gây thêm chút rắc rối cho anh”.

Chẳng mấy khi cô chủ động nhắc đến chuyện gặp mặt, Ôn Hành Viễn, người đáng lẽ ra đang nên ở trụ sở chính của Ôn Thị trong thành phố G bỗng thụ sủng nhược kinh (3), “Vậy thì anh phải bado trước với yểu lễ tân, để tránh nhìn thấy em quá dừng mảnh không cho vào, em lại đến trách anh”. Rồi sợ cô tủy hứng nổi, anh lại đề nghị, “Mùa này đúng đẹp hoa cải đang độ nở đẹp, đến lúc đó anh sẽ đưa em đi xem”.

Tưởng tượng ra một biển hoa cải mênh mông rực sắc, Si Nhan vui vẻ đồng ý, “Được đấy ạ”.

Ý cười đơng đầy nơi khoé mắt, Ôn Hành Viễn ân cần nhắc nhở, “Làm phù dâu không thể tránh khỏi chuyện uống rượu, nhưng không được phép ra về, uống tượng trưng một chút là đủ rồi, để phù rể gánh cho. Ôi, hay là anh hy sinh đi làm phù rể cho rồi!”.

(3) Được sủng ái mà lo sợ

Còn hy sinh? Si Nhan bĩu môi, “Đừng mà, đường đường là Tổng Giám đốc Ôn, không cần hy sinh vì những chuyện không cần thiết như thế. Chuyện nhỏ nhặt này tùm bừa lấy một người đàn ông cũng được rồi, không phiền ngài phải đại giá đâu ạ”. Lờ mờ nghe thấy giọng ca quen thuộc ở đầu dây bên kia, cô cười hề hề trêu đùa, “Anh đang làm gì vậy, không phải là đang vụng trộm đấy chứ, có phải là em đang làm lỡ dở chuyện tốt của Tổng Giám đốc Ôn không?”

Nghe cô cố ý nhấn mạnh âm cuối, Ôn Hành Viễn giãn bụng cười, “Vụng trộm với em!”.

“Vậy những tiểu thư khuê các trong thành phố G lại chẳng vụng dao về phía em ấy chứ, còn đáng sợ hơn là đánh em một trượng đấy!”

Giọng điệu của Ôn Hành Viễn bỗng trở nên nghiêm túc, anh như đang giải thích lại như vô ý nói, “Nói hươu nói vượn gì đó hả, không có chuyện đó đâu!”

“Anh đừng khiêm tốn nữa, Tổng Giám đốc Ôn của chúng ta có thể nói là tài mào song toàn, ai dám nói những tiểu thư khuê các kia không âm thầm

ngủ, em sẽ đánh người đó!”

Bảo Ôn Hành Viễn tài mạo song toàn cũng chẳng phải nói quá, cho dù Ôn Thị không phải do một tay anh sáng lập, nhưng từ khi vào tay anh, nó đã trở nên hưng thịnh. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Ôn Hành Viễn đã dựa vào tài năng trời cho của mình đưa công ty bất động sản phát triển thành tập đoàn, không chỉ thâm nhập vào nhiều nghề, mà công ty còn đã phát triển ra nước ngoài. Chỉ dựa vào doanh số hàng chục tỷ của Bất động sản Hoa Đô thuộc tập đoàn Ôn Thị thôi, tài sản của anh không phải alf thứ mà người ngoài có thể ước tính.

Biết kiếm tiền là bản lĩnh, tương mạo lẫn đức hạnh không có gì để bắt bẻ càng là nguồn vốn, người ưu thế nổi trội như anh chưa từng có bất kỳ tai tiếng nào, bất luận là tham dự sự kiện gì, bạn đồng hành trước giờ của anh luôn là trợ lý. Trợ lý có phải sẽ là Ôn phu nhân tương lai hay không, đương nhiên truyền thông đã từng nghi ngờ, nhưng không có bấy kỳ bằng chứng xác thực nào cả, vèn vèn chỉ là sự phỏng đoán nhất thời.

Cho nên Ôn Hành Viễn được xếp vào bảng mười người đàn ông chưa lập gia đình cấp kim cương của thành phố G là điều đương nhiên.

Dù vậy, vẫn không thể nào có được trái tim em. Ôn Hành Viễn không trả lời mà hỏi lại, “Vậy em thì sao?”.

“Em?”, Si Nhan bị hỏi có phần sững sốt.

“Em có ý kiến gì không?”. Không dám ước mơ xa vời, cho dù chỉ có chút thiện cảm thôi cũng không uống công anh đã khổ sở chờ đợi nhiều năm. Tiếc là câu nói cảm khái phía sau, Ôn Hành Viễn chỉ có thể âm thầm cất giấu trong tim, không cho ai hay.

“Em đâu phải là tiểu thư nhà quyền quý, cần ý kiến nhiều làm gì?”, Si Nhan có vẻ không hiểu ý ẩn dụ trong lời nói của anh.

“Ha ha...”, Ôn Hành Viễn cười khẽ một tiếng ý tứ sâu xa, không hỏi gì thêm.

Cuộc trò chuyện cứ như vậy kết thúc, Ôn Hành Viễn nhìn đồng hồ, quyết định đến quán bar.

Hai tay thọc vào túi quần, anh thả bước vững vàng trên con ngõ thành cổ, bóng hình cao lớn phảng phất cô đơn đồ trên nền gạch, hệt như khi anh quyết định rời khỏi thành cổ vào hai năm trước. Hồi ức xưa cũ hiện ra, cũng bởi vậy mà mang theo vài phần thương cảm.

[i]”Thứ đã đã đạt được, nên trân trọng. Thứ không thể có được, nên lãng quên. Đạo lý ấy em hiểu, chỉ là em cần thời gian. Em không phủ nhận em đến đây là có ý muốn trốn chạy, thế nhưng, em không tìm được cách nào khác tốt hơn cả. Thế nên, Ôn Hành Viễn à, cảm ơn anh đã ở bên em lâu như vậy.”[/i]

Cô chẳng quan co lòng lòng, nói như vậy, tức là đuổi anh đi một cách thẳng thừng.

Đuổi anh? Từ lúc nào Ôn Hành Viễn anh lại sụt giá đến mức này?

Khoảnh khắc ấy, Ôn Hành Viễn thấy lòng mình chông chênh, thậm chí có phần hận cô đã phụ tâm ý của mình.

[i]”Anh đã giúp đỡ em quá nhiều rồi, quả thực là đủ rồi. Dù sao thì em cũng phải học cách tự đối diện. Không có ai có thể đi cùng em đến cuối con đường.”

[/i]

Ôn Hành Viễn có phần kích động, anh muốn nói với cô rằng mình đã đợi cô bao nhiêu năm, kiên trì bao nhiêu năm, nhưng quãng thời gian đó không chống lại được khát khao muốn ở bên cô cả một đời. “Từ bỏ”, vĩnh viễn không phải là chuyện anh làm với cô.

Thế nhưng anh biết trong lòng Si Nhan sợ hãi bao nhiêu, chính là cô yêu người kia bấy nhiêu. Ý thức được điều này khiến Ôn Hành Viễn cuối cùng cũng đã lựa chọn sự bình tĩnh gần như lạnh lùng đáp lại, “Anh cũng cảm thấy đủ rồi. Dù sao thì không phải ai có nghĩa vụ phải giúp đỡ ai, hoặc đối xử tốt với ai cả. Muốn sống cuộc sống như thế nào, muốn đi con đường ra sao, đều là chuyện của bản thân mình. Si Nhan, sự chăm sóc của anh dành cho em với tư cách là bạn của Si Hạ, cũng phải đến lúc kết thúc rồi”.

Trong một khoảnh khắc, quả thực anh đã có ý định “chấm dứt ở đây”, hoặc ít hoặc nhiều có chút giận dữ. Thế nhưng, không phải tất cả gây hấn sinh đều có thể dừng lại đúng lúc. Khi đối mặt với người chấp niệm quá khứ, tạm thời rời bỏ chẳng qua là lấy lùi làm tiến.

Ôn Hành Viễn cam tâm chấp nhận quay trở về làm bạn của Si Hạ, bởi không muốn tạo áp lực cho Si Nhan. Cô cần thời gian, anh sẽ cho cô. Chỉ cần cô có thể buông bỏ quá khứ, chờ đợi bao lâu anh cũng sẵn lòng, thậm chí không yêu cầu cô quên đi người kia. Chỉ là Si Nhan không hề biết, kết cục mà Ôn Hành Viễn sợ nhất là đợi đến cùng, lựa chọn của cô vẫn là Hàn Nặc.

Nếu như, Ôn Hành Viễn đặt giả thiết, nếu như sau cùng của sau cùng, cô vẫn được Hàn Nặc nắm tay, anh sẽ... chúc phúc.

Chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc, anh có thể nào, đều không sao cả. Ôm trong mình chấp niệm như thế, Ôn Hành Viễn rời khỏi thành cổ.

Ngày anh đi, Si Nhan đến tiễn, cô nói, “Lên đường bình an” và “Cảm ơn”.

Ngay đến câu “Hẹn gặp lại” cũng không có.

Sân bay tấp nập, Ôn Hành Viễn nở nụ cười, nỗi chua xót đắng chát đang dấy lên trong lòng ngực gần như đều được anh che đậy. Thế nhưng, cuối cùng

anh vẫn kim lòng không động, tiến lên phía trước ôm lấy cô, dịu dàng dặn dò cô, “Phải sống cho tốt đấy nhé!”.

Si Nhan không cự tuyệt, cũng không ôm lại, chỉ nói, “Anh cũng thế nhé!”.

Cái tốt của em, nếu như là vì anh, vậy thì anh sẽ cũng thế.

Cái tốt của em, nếu như không liên quan đến anh, vậy thì sao cũng thế được?

Si Nhan, anh hy vọng biết bao nhiêu rằng giấc mộng của anh không vỡ vỡ nơi em.

Nụ hôn được kim nén đậu trên mái tóc cô, khẽ đến độ Si Nhan không cảm nhận được. Ôn Hành Viễn ôm chặt lấy cô, sau đó đầu không ngoảnh lại đi về phía cửa kiểm tra an ninh. Đợi khi bóng hình anh bước ra khỏi tầm mắt. Si Nhan lặng lẽ quay người.

Một thành phố, hai người, ba năm.